

erobre. I Ingers Kærlighed, i Børnenes Livsglæde, i Hjemmets Hygge og Fred var der givet ham Erstatning for, hvad der manglede.

Paa en vis Maade var han heller ikke bleven forurettet. Derfor maatte Inger ingenting vide om hans Savn, hvori hun var saa ganske uskyldig, og som hun ikke engang vilde kunne forstaa. Og var det underligt? Han forstod jo ikke selv sin uovervindelige Afmagt. At han havde faaet sit lille Hjem kært, at Inger nødig vilde bort fra sin Barndomsegn, at han ogsaa selv med Aarene var bleven noget af et Vanemenneske — det forklarede altsammen ikke den trolddomsagtige Magt, hvormed denne lille Jordplet trods hans ofte knugende Ensomhedsfølelse holdt ham fangen. Frygten for, at han ikke andetsteds skulde kunne forsørge Familien, var det heller ikke, der holdt ham tilbage. Foruden Indbydelsen fra Ingers Onkel, som aldrig havde fristet ham, havde han afslaaet forskellige andre, ganske lokkende Tilbud, og han havde desuden faaet en Velynder i selve Amtmanden, som havde været meget optaget af hans Aaregulering og flere Gange uopfordret havde lovet at anbefale ham baade til Indenrigsministeren og til Vandbygningsdirektøren, der begge var Mandens personlige Venner.

Allermindst var det hans Helbred, der ængstede ham. Naar han overhovedet tog Hensyn til sin Sundhed, var det mest for Ingers og Børnenes Skyld. Den Dødsfrygt, der i hans Ungdom havde blæst ham Marven ud af Knoklerne, saasnart han fejlede noget, havde han forlængst overvundet. Det var snarere med en Følelse af Misundelse, han nu ved Begravelser saae Kisten forsvinde i Jordens Mørke, og der var Tider, da ingen Lyd syntes ham saa forjættelsesfuld som de smaa, hule Drøn, der lød op fra Graven, naar de tre Skovfulde Jord faldt paa Kistelaaget, — Dødsrigets Ekko, Intethedens Svar og trøsterige Forsikring.

Undertiden havde han spurgt sig selv, om det ikke vilde være det allerbedste ogsaa for Inger, ifald han døde. Hun var jo endnu ung og smuk. Rimeligvis vilde hun da gifte sig igen, og hun vilde saa nok blive fuldt ud lykkelig. Han havde ofte maattet tænke paa, om der ikke i hendes Uvilje mod den unge Proprie-